ഭാഷാശാസ്ത്രം: പുതിയ പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങൾ

ഡോ. സി. രാജേന്ദ്രൻ,
നിരൂപകൻ

മനുഷ്യഭാഷ എന്ന അദ്ഭുതം എല്ലാ അഗാധമാനങ്ങളോടും കൂടി നോക്കിക്കാണാൻ പലപ്പോഴും നമുക്കു സാധിക്കാതെ പോവുന്നു. അതി പരിചയം സൃഷ്ടിക്കുന്ന അവജ്ഞയായിരിക്കണം അതിനു മുഖ്യകാരണം. ഭാഷയെ ഭൗതികശാസ്ത്രപരവും ചരിത്രപരവും മനശ്ശാസ്ത്രപരവും സാമൂഹികവും ധൈഷണികവും സാംസ്കാരികവും സർഗാത്മകവും ഒക്കെയായ മാനങ്ങളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാൻ നാം നിത്യജീവിതത്തിൽ അങ്ങനെ മിനക്കെടാറില്ല. സൗകര്യപൂർവം എടുത്തുപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു ആശയവിനിമയോപാധി എന്ന സാമാന്യബോധത്തിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരു പ്രാധാന്യവും നാം ഭാഷക്കു പലപ്പോഴും നല്കാറില്ല. എന്നാൽ ആലോചിക്കുംതോറും സമഷ്ടിചേതനയുടെ സർഗാത്മകതയുടെ പ്രതിഫലനമെന്ന നിലക്കും വിഭവസമൃദ്ധികൊണ്ടും ചരിത്രം അവശേഷിപ്പിച്ചുപോയ സാംസ്കാരികമുദ്രകൾ കൊണ്ടുമെല്ലാം ഭാഷ നമ്മെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്താതിരിക്കില്ല. ഭാഷയെ ശാസ്ത്രീയതയോടെ അപഗ്രഥിക്കുന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രം നമ്മെ അതിന്റെ സങ്കീർണതകളെ മനസ്സിലാക്കാനും അതിന്റെ വിഭവങ്ങളെ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും സഹായിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്ക് തന്റെ നാലായിരത്തോളംവരുന്ന സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഒരു സമഗ്രമായ വിവരണാത്മകവ്യാകരണം നല്കിയ പാണിനിയെ ഇന്നു ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ തന്നെ ഉപജ്ഞാതാവായി പലപ്പോഴും പരിഗണിക്കാറുണ്ട്. പാണിനിയുടെ വ്യാകരണം കേവലം വിവരണാത്മകം മാത്രമല്ല. അതിൽ ഘടനാത്മകവും പ്രജനനാത്മകവും സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രാത്മകവും ചരിത്രപരവുമായ തലങ്ങൾ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നുവന്ന വസ്തുത ഇന്നു പലപഠനങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ വൈദികവാങ്മയത്തെ പരിരക്ഷിക്കാനുള്ള

സന്നാഹങ്ങളിൽ ശിക്ഷ, പ്രാതിശാഖ്യങ്ങൾ എന്നീ ശബ്ദശാസ്ത്രപഠനോപാധികൾ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു നിമിത്തം ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിൽ അന്നേ ഇന്ത്യ മുൻപന്തിയിലായിരുന്നു; ആധുനികസ്വനവിജ്ഞാനത്തിനു ഊർജമേകിയത് പാശ്ചാത്യരുടെ സംസ്കൃതപഠനമാണ്. വേദാർഥനിർണയത്തിനു വേണ്ടി ഉണ്ടായ നിരുക്തവും ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വേണം പറയാൻ. പാണിനി, കാത്യായനൻ, പതഞ്ജലി, ഭർതൃഹരി തുടങ്ങിയ ചിന്തകർ ഇന്ത്യയിലെ ഭാഷാപഠനത്തെ പുഷ്കലമാക്കിയ കാലത്തുതന്നെ ഗ്രീക്കുചിന്തകന്മാരും ഭാഷയെ ദാർശനികമായി സമീപിച്ചിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രം പറയുന്നു.

കേവലം ഔപചാരികമായ ഭാഷാവ്യാകരണപഠനത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ ചരിത്രപരവും താരതമ്യാത്മകവുമായ തലങ്ങളിലേക്കുയർത്താൻ പ്രേരകമായത് ആധുനികയുഗത്തിൽ പാശ്ചാത്യരുടെ സംസ്കൃതഭാഷയെ കണ്ടെത്തലാണ്. സംസ്കൃതവും യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽക്കുതന്നെ പല പണ്ഡിതന്മാരും സൂചനകൾ നൽകിയിരുന്നുവെങ്കിലും 1786 ൽ സർ വില്ല്യം ജോൺസ് കൽക്കത്തയിൽ ചെയ്ത സുപ്രസിദ്ധമായ പ്രഭാഷണത്തിലൂടെയാണു ലോകം സംസ്കൃതത്തെ ഇന്തോ യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലൊന്നായി തിരിച്ചറിഞ്ഞതും തുടർന്നു താരതമ്യഭാഷാശാസ്ത്രമെന്ന ഒരു പഠനമേഖല രൂപം കൊണ്ടതും. താരതമ്യഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലൂടെയാണു പ്രാചീനഭാഷാഗോത്രങ്ങളിലൊന്നായ ഇന്തോ യൂറോപ്യൻ മൂലഭാഷയുടെ സവിശേഷതകളും ചരിത്രപരമായ പരിണാമങ്ങളുമെല്ലാം ശാസ്ത്രീയപഠനത്തിനു വിധേയമായത്. താരതമ്യഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചകളുപയോഗപ്പെടുത്തിയാണ് ബിഷപ്പ് കാൾഡ്‌വെല്ലിനെപ്പോലെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ ദ്രാവിഡഭാഷാഗോത്രത്തിന്റെ വംശാവലി തിട്ടപ്പെടുത്തിയത്. മലയാളം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്ന ധാരണതിരുത്തപ്പെടുന്നതും അതിന്റെ ദ്രാവിഡഗോത്രബന്ധം തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നതും ഇക്കാലത്താണ്. കൂട്ടത്തിൽ ഭാഷാഗോത്രസങ്കല്പം ഒട്ടേറെ തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കും വളംവെച്ചുകൊടുത്തു. ഭാഷാഗോത്രവും വംശഗോത്രവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ ആര്യവംശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റായ ധാരണകൾക്കും പിൽക്കാലത്തു ഹിറ്റ്ലറെപ്പോലുള്ള സ്വേച്ഛാധിപതികളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന വംശഹത്യകൾ ക്കും വഴിയൊരുക്കിയതും ചരിത്രത്തിലെ ദുരന്തങ്ങളാണ്. ദ്രാവിഡഗോത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച സങ്കല്പങ്ങൾ ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ഭാഷാചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു വികലമായ ധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കുക മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. താരതമ്യഭാഷാശാസ്ത്രം

കരുതിയിരുന്നതുപോലെ ഭാഷയുടെ എല്ലാഘടനകളെയും മൂലഭാഷയിൽ നിന്നുതന്നെ നിർധാരണം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അശാസ്ത്രീയമാണെന്നും വിഭിന്നഭാഷാഗോത്രങ്ങളിൽപെടുന്ന കന്നടം, മറാത്തി പോലുള്ള ഭാഷകൾ പോലും പരസ്പരസംസർഗത്തിലൂടെ പരിണാമവിധേയമാകുമെന്നും ഇന്ന് എല്ലാ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അംഗീകരിക്കുന്നു

ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനു സമൂലമായ പരിവർത്തനം ഉണ്ടായതു ഫെർഡിനാന്റ് ഡി സൊസ്സ്യൂറിന്റെ ഘടനാവാദത്തോടുകൂടിയാണ്. ഭാഷാപഠനത്തിനു ചരിത്രാധിഷ്ഠിതസമീപനം പോരെന്നും ഏകകാലികവും ഘടനാത്മകവുമായ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ മാത്രമേ ഭാഷയുടെ അന്തർലീനവ്യവസ്ഥയെ സമഗ്രമായി മനസ്സിലാക്കാനാവുള്ളൂവെന്നും സിദ്ധാന്തിച്ച സൊസ്സ്യൂർ ഭാഷയെന്ന വ്യവസ്ഥയെ ഭാഷണങ്ങളിൽനിന്നു വ്യാവർത്തിച്ചു പഠിക്കാൻ നിഷ്കർഷിച്ചു. ഭാഷ ചിഹ്നാത്മകമാണെന്നും ഓരോ ചിഹ്നത്തിലും സൂചകം, സൂചിതം എന്നീ രണ്ടംശങ്ങളുണ്ടെന്നും സിദ്ധാന്തിച്ച സൊസ്സ്യൂർ സൂചകസൂചിതങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തികച്ചും സാങ്കേതികമായ ബന്ധം മാത്രമേയുള്ളുവെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. സൊസ്സ്യൂറിന്റെ ഘടനാത്മകവ്യാകരണത്തിൽ സ്വനം, പദം തുടങ്ങിയ ഏകകങ്ങളെല്ലാം സംയോജിക്കപ്പെടുന്നത് നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമായാണ്. അതാണ് ഒരു ഭാഷയിൽ അനുവദനീയമായ സ്വനച്ചേരുവ മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ കാണാത്തത്. ഘടനാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ വാക്യങ്ങളെ നാമപദസംഹിത, ക്രിയാപദസംഹിത തുടങ്ങിയ ശ്രേണികളിലും നാമവിശേഷണം, നാമം തുടങ്ങിയ ഉപശ്രേണികളിലുമായി വിഭജിച്ച് ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. വിവരണാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശക്തനായ വക്താവായി അറിയപ്പെടുന്ന ലിയണർഡ് ബ്ലൂംഫീൽഡ് സൊസ്സ്യൂറിനെക്കാൾ ചരിത്രപരത പുലർത്തിക്കൊണ്ടു ഭാഷയെ സമീപിച്ചുവെങ്കിലും അടിസ്ഥാനപരമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപനവും ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങളെ വിവരിക്കുകയും വർഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്ന നിലക്കു ഘടനാവാദപരം തന്നെയായിരുന്നു.

അർത്ഥനിരപേക്ഷമായിത്തന്നെ ഭാഷയെ കേവലചിഹ്നങ്ങളുടെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽനിന്നു നോക്കിക്കാണാനാവുമെന്ന ഘടനാവാദത്തിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്ത നോം ചോംസ്കി തന്റെ പ്രജനകവ്യാകരണത്തിലൂടെ അർഥത്തെയും മനുഷ്യന്റെ സർഗാത്മകതയെയും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലൂടെ തിരിച്ചുപിടിക്കാനാണു ശ്രമിച്ചത്. വസന്തമാസത്തിൽ പാടാൻ കുയിലുകൾക്കുണ്ടാവുന്ന നൈസർഗികപ്രേരണപോലെയുള്ള ഒരു പ്രതിഭാവിശേഷംകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യൻ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്ന

ഭർതൃഹരിയുടെ സിദ്ധാന്തത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാറ് ഭാഷാശേഷി മനുഷ്യമസ്തിഷ്ക്കത്തിനുള്ള ഒരു നൈസർഗികസിദ്ധിയാണെന്ന് ചോംസ്കി വാദിക്കുന്നു. ഭാഷാശേഷി മനുഷ്യനു പരിണാമപ്രക്രിയയിലൂടെ ലഭിച്ച ഒരു സിദ്ധിവിശേഷമാണെന്നും അതു ജനിതകവ്യവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ചോംസ്കി കരുതുന്നു.കാത്യായനനും പതഞ്ജലിയും മറ്റും ഭാഷാജ്ഞാനത്തെ പ്രയോഗവുമായി വ്യാവർത്തിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ചോംസ്കിയും ഭാഷാശേഷിയെ ഭാഷാപ്രയോഗത്തിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു. ലോകത്തിലെ എല്ലാഭാഷകൾക്കും പൊതുവായൊരു സാർവലൗകിക വ്യാകരണമുണ്ടെന്നും ചോംസ്കി സിദ്ധാന്തിച്ചു. വാക്യാപഗ്രഥനത്തിൽ ഘടനാവാദത്തെ ബഹുദൂരം പിന്നിലാക്കുന്ന അദ്ദേഹം വാക്യങ്ങളുടെ ഉപരിതലഘടന ഗഹനഘടനയുടെ ഒരു സ്വനിമരൂപാന്തരമാണെന്നും അടിത്തട്ടിൽനിന്നു മുകളിലേക്കുള്ള പരാവർത്തനം നടക്കുന്നത് രൂപാന്തരണനിയമങ്ങളിലൂടെയാണെന്നും സമർഥിച്ചു.. ഭാഷാപ്രയോഗത്തിനെ നിർണയിക്കുന്ന സാമൂഹികഘടകങ്ങളെയെല്ലാം മൊത്തത്തിൽ ഭാഷേതരസവിശേഷതകളായിക്കാണുന്ന അദ്ദേഹം സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രത്തോട് വലിയ ആഭിമുഖ്യം കാണിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ ഘടനയിലെ എല്ലാ അംശങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമഗ്രവ്യാകരണം എന്ന സങ്കല്പത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം തരിമ്പും പിന്നോട്ടുപോയിട്ടുമില്ല.

പ്രജനകവ്യാകരണം വകഞ്ഞുമാറ്റുന്ന ഭാഷേതരസവിശേഷതകളെയാണു സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രം സൂക്ഷ്മപഠനത്തിനെടുക്കുന്നത്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഭാഷാപ്രയോഗം അയാളുടെ ശേഷിയെ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നിർണയിക്കാനാവില്ലെന്നതാണ് സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിലപാട്.സാമൂഹികഘടകങ്ങളായ വംശീയത, ദേശീയത, വർഗപരമായ സ്ഥാനം, ലിംഗപദവി, ,മതം, പ്രായം, വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം എന്നിവയെല്ലാം വ്യക്തിയുടെ ഭാഷാപ്രയോഗത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ ഈ പ്രധാനതലം അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഏതു ഭാഷാശാസ്ത്രപഠനവും അപൂർണമായിരിക്കുമെന്നു സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നമ്മെ ഓർമപ്പെടുത്തുന്നു. ആറു മലയാളിക്കു നൂറു മലയാളം തുടങ്ങിയ ചൊല്ലുകൾ ഭാഷാഭേദങ്ങളെയാണല്ലോ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഉപരിവർഗഭാഷയും മധ്യവർഗഭാഷയും തമ്മിലും മധ്യവർഗഭാഷയും അധ:സ്ഥിതഭാഷയും തമ്മിലുമെല്ലാം വ്യത്യാസമുണ്ട്. ചിലഭാഷകൾക്കു രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവുമായ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടു പ്രാമാണ്യവും മാന്യതയും ലഭിക്കും, നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യും.മൗര്യരുടെ കാലത്തു ഏറെ സ്വീകാര്യതയുണ്ടായിരുന്ന മാഗധിയെന്ന പ്രാകൃതദേശഭാഷ

പിൽക്കാലത്തു സംസ്കൃതനാടകത്തിൽ കള്ളന്മാരുടെയും സമൂഹത്തിലെ താഴ്ന്ന ശ്രേണിയിൽ പെടുന്നവരുടെയും ഭാഷയായി മാറിയത് മൗര്യരുടെ തിരോധാനത്തിനു ശേഷമുള്ള രാഷ്ട്രീയമാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്. സമൂഹത്തിലെ താഴ്ന്ന ശ്രേണിയിലുള്ളവർ ഉന്നതശ്രേണിയിലെത്താൻ തങ്ങളുടെ ഭാഷയെ മാനകഭാഷയോട് അടുപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന പിശകുകളും മറ്റും സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നമുക്കു വിശ്ലേഷണം ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഭാഷാസംസർഗത്തിലൂടെയുണ്ടാവുന്ന മിശ്രഭാഷകളെയും മറ്റും അപഗ്രഥിക്കാനും സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനു സാധിക്കും.

ഇന്നു മറ്റു പല ശാസ്ത്രങ്ങളെയും ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള പുതുശാഖകൾ കൊണ്ട് ഭാഷാശാസ്ത്രം അനേകം കൈവഴികളായി തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നരവംശഭാഷാശാസ്ത്രം, ജ്ഞാനാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രം, പ്രയോഗാധിഷ്ഠിത ഭാഷാശാസ്ത്രം മനശ്ശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിതഭാഷാശാസ്ത്രം, നാഡീപഠനാധിഷ്ഠിത ഭാഷാശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവ ഇവയിൽ ചിലതു മാത്രമാണ്. അനുക്ഷണമെന്നോണം അന്തർവൈജ്ഞാനികതലങ്ങളിലേക്കു വളർന്നുവികസിക്കുന്ന ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു രൂപരേഖ തയ്യാറാക്കുന്നതിനു പോലും അനേകം പേജുകൾ ആവശ്യമായിവരും. ഭാഷയെ സാഹിത്യവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സാഹിത്യശൈലീപഠനത്തിനു മുൻപു ഏറെ സ്വീകാര്യതയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ഘടനാവാദാനന്തരസാഹചര്യത്തിൽ അത്തരം പഠനങ്ങളുടെ പ്രസക്തി കുറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷയെ സാമാന്യബോധത്തിന്റെ ഉപരിപ്ലവമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു മാത്രം സമീപിച്ചാൽ പോരെന്നും അതിന്റെ സങ്കീർണതകളെ അപഗ്രഥിക്കാൻ ശാസ്ത്രീയസമീപനം ആവശ്യമാണെന്നും ഭാഷാശാസ്ത്രം നമ്മെ നിരന്തരം ഓർമിപ്പിക്കുന്നു.

ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനു ആഗോളാടിസ്ഥാനത്തിൽ വളരെ സ്വീകാര്യത കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കാലത്തു പ്രാചീനഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലമെന്നു അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന ഇന്ത്യയിൽ ഈ വിജ്ഞാനശാഖ ക്ഷയോന്മുഖമായിട്ടുണ്ടെന്നതു സങ്കടകരമാണ്. സ്തുത്യർഹമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്ന ഇന്ത്യൻ ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ് പോലുള്ള പല ഗവേഷണപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും അന്യം നിന്നു പോയി. യൂണിവേഴ്സിറ്റികളിൽ ഭാഷാശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങൾ പുതിയ നിയമനങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അനാഥങ്ങളായി. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ശേഷം വികസിക്കാൻ സാഹചര്യം ലഭിച്ച പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ സമഗ്രവികസനത്തിനു വേണ്ട ആസൂത്രണം നൽകാൻ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഭവങ്ങൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ

ആരും ശ്രമിച്ചില്ല.മാതൃഭാഷയുടെയും രണ്ടാം ഭാഷയുടെയും പഠനത്തിനു ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനെ ഉപയോഗിക്കാനും കാര്യമായ ശ്രമമൊന്നും നടന്നില്ല. ലിംഗിസ്റ്റിക്സ് സർവേ ഓഫ് ഇന്ത്യപോലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ഊർജസ്വലത നഷ്ടപ്പെട്ടു . ഇതെല്ലാം കാരണം നമ്മുടെ ഭാഷാപഠനവും ഗവേഷണവും വലിയ പ്രതിസന്ധികൾ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ മതിയാവൂ.

ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപദർശനങ്ങളെ സ്വാംശീകരിച്ചു നമുക്കു നിർവഹിക്കാനാവുന്നതും നിർവഹിക്കേണ്ടതുമായ ചില കർത്തവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്.ആദ്യമായി നമുക്കു ചെയ്യാനാവുന്നത് നമ്മുടെ പരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ച മികച്ച വ്യാകരണക്ലാസിക് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പുതിയ രീതിയിലുള്ള പാരായണവും പഠനവുമാണ് .പാണിനിയെയും പതഞ്ജലിയെയും ഭർതൃഹരിയേയും കുറിച്ചെല്ലാം ആധുനികപഠനങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിലുള്ള പുതിയ പാരായണങ്ങൾ താരതമ്യേന വിരളമാണ്. മാത്രമല്ല, പ്രക്രിയ വിശദമാക്കുന്ന സിദ്ധാന്തകൗമുദിപോലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ അപ്രസക്തവിഷയങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തു കാടുകേറിപ്പോകുന്ന മഹാഭാഷ്യത്തെയും വ്യാകരണത്തിന്റെ അമൂർത്തതലങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രം ആലോചിക്കുന്ന വാക്യപദീയത്തിന്റേയും പ്രസക്തിയെന്തെന്നു പരമ്പരാഗതരീതിയിൽ മാത്രം വ്യാകരണം അഭ്യസിക്കുന്നവർക്കു പലപ്പോഴും മനസ്സിലാകാതെ പോവുന്നു. എനാൽ ഫ്രിറ്റ്സ് സ്റ്റാളിനെപ്പോലുള്ള ഒരു ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞൻ പതഞ്ജലിയുടെ ഭാഷ്യത്തിൽനിന്നു എത്ര അനായാസമായാണ് ഭാഷാപഠനത്തിനെയും വ്യാകരണപഠനത്തിന്റെയും രീതിശാസ്ത്രം വായിച്ചെടുക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോളാണു നാം ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലുള്ള സാമ്പ്രദായിക വ്യാകരണപഠനത്തിന്റെ അഭിലഷണീയത തിരിച്ചറിയുന്നത്. വ്യാകരണം ഭാഷാപ്രയോഗത്തെയാണ് പിന്തുടരുന്നതെന്നും പ്രയോഗത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു വൈയാകരണനല്ലെന്നും സാമാന്യനിയമങ്ങളെയും അപവാദനിയമങ്ങളെയും ആധാരമാക്കി ശബ്ദപ്രയോഗത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനാവുമെന്നുമുള്ള പതഞ്ജലിയുടെ പ്രസ്താവങ്ങളെ ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിലാണു സ്റ്റാളിനെപ്പോലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. മാധവ് ദേശ്പാണ്ഡെയുടെ പഠനങ്ങളിൽനിന്നു പതഞ്ജലിമഹാഭാഷ്യത്തിൽ അന്തർലീനമായ പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ഭാഷാസംബന്ധിയായ സാമൂഹികമായ നിലപാടുകളെയാണു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്. മലയാളിക്കുവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടതും ആരും കാര്യമായെടുക്കാത്തതുമായ ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമാണ് ലീലാതിലകം. ഈ കൃതിയുടെ സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രപരമായ

മൂല്യങ്ങളെ കണ്ടെത്തുന്നതിന് തമിഴ്നാടിൽനിന്നുള്ള ഭാഷശാസ്ത്രപണ്ഡിതാനായ എസ്.വി. ഷണ്മുഖം വരാൻ നമുക്കു കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. കേരളപാണിനീയത്തെയും ലഘുപാണിനീയത്തെയുമെല്ലാം ഭാഷാശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പുതിയ പഠനങ്ങൾ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമാണ്.മലയാളം ക്ലാസിക്കൽ ഭാഷാപദവി നേടിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു മേനിനടിക്കാനല്ലതെ ഇത്തരം അടിയന്തരകർത്തവ്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കാൻ ഒന്നും ആർക്കും സമയവും താത്പര്യവുമില്ല. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്തുതീർക്കേണ്ട നിരവധി കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് കേരളത്തിലെ ദേശ്യഭാഷാഭേദങ്ങളുടെ നിഘണ്ടുക്കളുടെ നിർമാണമാണ്. മലബാർ ഭാഷ, തൃശ്ശൂർ ഭാഷ, തിരുവിതാംകൂർ ഭാഷ എന്നിങ്ങനെ ഒഴുക്കൻ മട്ടിൽ ഭാഷവൈവിധ്യത്തെ നോക്കിക്കണ്ടതുകൊണ്ടോ ദേശ്യഭാഷാഭേദങ്ങളെ സിനിമാശൈലിയിൽ വികൃതമായി അനുകരിച്ചതുകൊണ്ടോ തീരുന്നതല്ല ഈ വിഷയം. മാനകഭാഷയുടെയും ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും അതിപ്രസരത്തിൽ അനുദിനം അനേകം ദേശ്യപദങ്ങളും ശൈലികളും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഏറനാട്, കുറുമ്പ്രനാട്,വള്ളുവനാട്, വേണാട്, തുടങ്ങിയ പഴയ ദേശഭാഷായൂണിറ്റുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ദേശ്യപദനിഘണ്ടുക്കളും, ദേശ്യഭാഷാതിർത്തികളുടെ അങ്കനവുമെല്ലാം നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ വിഭവപരിരക്ഷണത്തിനും ഭാവിയിലെ ഭാഷാഗവേഷണത്തിനും അനുപേക്ഷണീയമാണ്. ഈ ദിശയിൽ വി.ഐ. സുബ്രമണ്യം നടത്തിയിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ നാം കൃതജ്ഞതയോടെ അനുസ്മരിക്കണം.കുഞ്ചുണ്ണിരാജാവിന്റെ ആചാരഭാഷാപഠനം ഒരു ശ്രദ്ധേയപഠനമേഖലക്കു തുടക്കമിട്ടുവെങ്കിലും ആ ദിശയിൽ നമുക്കു ബഹുദൂരം മുന്നോട്ടുപോവേണ്ടതുണ്ട്. ഒഫീറ ഗമിയേലിനെപ്പോലുള്ള വിദേശ ഗവേഷകർ ഭാഷാശൈലിയെക്കുറിച്ചുന്നയിക്കുന്ന മൗലികമായ സംശയങ്ങൾക്കുപോലും കൃത്യമായ ഉത്തരം നല്കാൻ നമുക്കു പലപ്പോഴും കഴിയാറില്ലെന്നതാണ് അനുഭവം. ലിപിവിന്യാസനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും നമ്മുടെ സംശയങ്ങൾ തീരുന്ന മട്ടല്ല.

ഭാഷാശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിതമായ ശൈലീപഠനത്തിലും നാം വേണ്ടത്ര മുന്നോട്ടുപോയിട്ടില്ല. ഭാഷാകകൗടിലീയത്തെ ആസ്പദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കെ.എൻ. എഴുത്തച്ഛന്റെ പഠനത്തിനു വേണ്ടത്ര പിന്മുറക്കാർ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പ്രാചീനമലയാളകൃതികൾ, മണിപ്രവാളരചനകൾ എന്നിവയുടെ അപഗ്രഥനത്തിനും ആധുനികസാഹിത്യകൃതികളുടെ വിശകലനത്തിനും ഭാഷാശാസ്ത്രം ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. ഭാഷാശുദ്ധിയിൽ നിഷ്കർഷ കാണിക്കുന്നുവെന്നു ഭാവിക്കുന്ന പല ശൈലീനിർദേശകഗ്രന്ഥങ്ങളും കേവലനിരുക്തിയെ ആധാരമാക്കി വാക്കുകളുടെ സാധുത്വം നിർണയിക്കുന്നുവെന്നു

അവകാശപ്പെട്ടുമ്പോഴും പലപ്പോഴും വലിയപാളിച്ചകൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ചെലവു ശരിയെന്നും ചിലവു തെറ്റെന്നും നിരുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിധിയെഴുതുന്ന ഭാഷാപണ്ഡിതൻ അതേ നിരുക്തിയുക്തിയിൽ വിളക്കു തെറ്റാണെന്നും വെളക്കാണു ശരിയെന്നും പറയേണ്ടതല്ലേ എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യം[1]. ഇവിടെയെല്ലാം പിഴവുവരുന്നത് ചരിത്രപരമായ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം അനുവർത്തിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

നമ്മുടെ സർവതോമുഖമായ സാംസ്കാരികാഭിവൃദ്ധിക്കു ഭാഷാപരിരക്ഷണം അനിവാര്യമാണെന്നും അതിനു ഭാഷാശാസ്ത്രപഠനം അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നുമാണ് ഇവിടെ പറയാൻ ശ്രമിച്ചത്. നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ വ്യാകരണപാരമ്പര്യം വീണ്ടെടുക്കുകയും ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ ഭാഷാപഠനത്തോട് ഇണക്കിച്ചേർക്കുകയും ഇന്ന് അനുപേക്ഷണീയമായിരിക്കുന്നു.ഈ മേഖലയിൽ പുതുചിന്തകൾക്ക് ഈ സെമിനാർ വഴിയൊരുക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

1 വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ, നോം ചോംസ്കി പേജ് 17

Bibliography(English)

1. Balasubramanian, G.(Ed.), *Studies in Linguistics*, University of Calicut, 2006.
2. Collinge, N.E., (Ed.), *An Encyclopedia of Language*, Routledge, London1990.
3. Hockett, Charles, F., *A Course in Modern Linguistics*, Oxford and IBH Publishing Co, New Delhi 1970.
4. Kunjunni Raja, K., *Rajasudha*, Madras 1982.
5. Subramoniuam, V.I., *Dialect Survey of Malayalam*, University of Kerala 1974.
6. Verma, S.K. and N. Krishnaswamy, *Modern Linguistics an Introduction*, Oxford University Press, Delhi1994.
7. Wardhaugh, Ronald, *An Introduction to Sociolinguistics*, Basil Blackwell, 1990.

മലയാളം

1. വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ, *നോം ചോംസ്കി,* വിശ്വദർശനപ്രസിദ്ധീകരണം, തൃശ്ശൂർ,1987.
2. വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ, *ഭാഷാർത്ഥം*, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2000
3. ഗുപ്തൻ നായർ, എസ്., (സമ്പാ.) *ഡോ.ഗോദവർമയുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ*, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1997
4. രാജേന്ദ്രൻ.സി., സൊസ്സ്യൂർ: *ഘടനാവാദത്തിന്റെ ആചാര്യൻ*, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2000.
5. ഷണ്മുഖം. എസ്.വി., *ലീലാതിലകം: സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രദൃഷ്ടിയിൽ*, വിവ. ടി.ബി. വേണുഗോപാലപ്പണിക്കർ, 2000.